

ГОРОДЕН И ОРИСНИЦИТЕ

chitanka.info

Живели някога един мъж и една жена. Жената раждала все момичета и затова мъжът я изгонил в гората заедно с първородната ѝ дъщеря.

Ала жената очаквала дете и в гората родила момче. Тъй като нямали вода и котел да окъпят бебето, тя рекла на дъщеря си:

— Дъщерко, качи се на едно високо дърво и виж къде има огън, за да отидеш и се помолиш да ти дадат това, което сега ни е потребно.

Дъщерята се покачила на едно високо дърво и видяла, че в една колиба гори огън. Тичешком стигнала до колибата и заварила там три орисници.

— Какво търсиш, момиче? — попитали те.

То им отговорило:

— Баща ми изпъди майка ми в пустата гора, защото раждала само момичета, а тя чакаше дете и доби в гората момче. Но ние нямаме тук нито огън, нито котел, нито корито, за да изкъпем бебето. Затова дойдох при вас — да ви помоля да ни помогнете.

Тогава орисниците взели да си шепнат помежду си: „Е, сега какво да орисаме момчето, родено в гората?“ Първата казала:

— Да расне и да порасне, да вземе камък и да го хвърли, а камъкът да се върне назад, да го удари и то да умре!

Втората казала:

— Да расне и да порасне, да стреля с пищов и куршумът да се върне и да го убие!

Третата казала:

— Да расте и да порасне, да се ожени и като легне да спи, смок да го ухапе и да умре!

След това рекли на момичето:

— А ти не казвай никому ни дума, защото ще се превърнеш в мраморен камък!

Момичето им обещало, че нищо няма да каже. Орисниците му дали всичко, което искало от тях, и то се върнало при родилката. Мислили майката и дъщерята как да кръстят момчето, мислили и накрая му дали името Горороден — сиреч в гората роден.

Детето растяло и понеже сестра му знаела как е орисано, не му давала камък да вземе в ръцете си.

Щом станал на осемнадесет години, Горороден се оженил за едно момиче сираче. Легнали си след сватбата младоженците, а сестрата пак

както винаги бдяла над главата на брат си. Ненадейно върху завивката паднал смок. Сестрата го сграбчила в одеялото, изнесла го навън, изхвърлила го и извикала на брат си:

— Брате мой, ела да видиш какво чудо!

И започнала да разправя на брат си всичко, което се било случило. А както говорела, лека-полека се превръщала в мраморен камък. А щом разказала за прокобата и на третата орисница, тя окаменяла чак до шията. Рекла каменната сестра на любимия си брат Горороден:

— Брате мой, аз те пазех от малък и те опазих, порасна и пак те опазих, а сега дойде време ти на мене да помогнеш. Трябва да идеш при слънцето и да го помолиш да ти даде трохите от трапезата си, които падат на земята, и водата, с която си мие ръцете.

Тръгнал Горороден да изпълни заръката на сестра си. Вървял, що вървял и по пътя видял змия, затисната под голям камък. Тя попитала момъка къде отива и щом той ѝ казал, че отива при слънцето, змията му рекла:

— Като отидеш при слънцето, попитай как мога да изляза изпод този голям камък.

— Добре, ще го попитам — обещал Горороден.

По-нататък по пътя си той видял един кух камък, който висял във въздуха — не бил нито на небето, нито на земята. Камъкът също попитал Горороден накъде се е запътил. И щом момъкът му отговорил, че отива при слънцето, той го помолил да пита светилото защо е кух и не може да падне на земята.

— Добре, ще попитам — обещал и на него Горороден.

Продължил по-нататък и видял вода, която се биела от бряг на бряг и не можела да потече надолу. Горороден нагазил в нея, защото пътят му минавал оттам. Щом стигнал до средата, тя изведнъж го обляла и също го попитала накъде се е запътил. Момъкът ѝ казал къде отива и тогава водата го помолила да попита слънцето защо тя не може да тече надолу.

— Добре, ще попитам — обещал Горороден.

Стигнал той най-накрая до големия палат на слънцето и похлопал на портата. Излязла слънчовата майка и рекла:

— Кого търсиш тук, момче?

Горороден ѝ отговорил:

— Не търся никого, но дойдох да ви помоля да ми дадете трохите, които падат от ръцете на слънцето, когато яде, и водата, с която се мие.

А тя попитала:

— Какво ще правиш с тях, момче?

Момъкът ѝ разказал за прокобите на трите орисници и за теглилата на сестра си. И тогава слънчовата майка казала:

— Ела да те скрия, за да не те види слънцето, като се върне, защото ако те види, веднага ще те погуби.

Слънцето бавно захождало и леко трептяло. Щом влязло в палата си, то мигом се разгневило и викнало:

— Мамо, тука ми мирише на човек!

Слънчовата майка рекла:

— Няма човек тук, синко, няма!

— Има, мамо, има! — настоявало слънцето.

И тогава тя му разказала:

— Дойде един сиромаш човек. Сестра му станала на мраморен камък, та затова иска да помоли да му дадеш трохите, които падат от ръцете ти, и водата, с която се миеш.

— Да излезе да го видя! — викнало слънцето.

И Горороден излязъл и захванал да разказва какво се било случило със сестра му. Слънцето му рекло:

— Знам защо си дошъл — и му дало каквото поискал.

Момчето не забравило да го попита и за змията, за водата и за камъка. Слънцето казало:

— Змията ще излезе, когато ухапе някого по петата, водата ще започне да тече надолу, когато удави някой човек, а камъкът ще падне на земята, когато премаже някого. Затова първо ги задмини и след това им отговори.

И Горороден доволен си тръгнал за вкъщи. Най-напред стигнал до водата, нагазил в нея и когато стигнал до средата, тя го обляла и го попитала:

— Какво каза слънцето за мене?

— Пусни ме да изляза и тогава ще ти кажа — отговорил Горороден.

Водата го пуснала и щом стъпил на другия бряг, той ѝ казал какво трябва да направи, за да потече надолу. Водата гневно плъзнала към него, но не могла да го стигне.

— Ах, как съжалявам, че не успях тебе да взема за курбан, защото оттук човек не минава! — рекла разбунтуваната вода.

После Горороден стигнал до камъка, който висял във въздуха, и той го попитал:

— Какво каза слънцето за мене?

Момъкът се отдалечил на няколко крачки от него, обърнал се и рекъл:

— Слънцето каза, че когато премажеш някой човек, тогава ще паднеш на земята като другите камъни.

— Ах, как съжалявам, че не успях тебе да смажа, защото оттук човек не минава! — рекъл камъкът.

Горороден продължил своя път. Стигнал до змията, която била затисната от големия камък. Тя го попитала:

— Какво каза слънцето за мене?

А той отговорил:

— Чакай да повървя още малко, докато ми дойде на ум, че забравих.

И като се отдалечил на няколко крачки, Горороден се обърнал и рекъл:

— Ще излезеш изпод този камък, когато ухапеш някого по петата!

— Ах, как съжалявам, че не можах тебе да ухапя, защото оттук човек не минава! — рекла змията.

Горороден продължил по пътя си и скоро пристигнал вкъщи. Дал той на сестра си да се нахрани с трохите от вечерята на слънцето, посипал косите ѝ с водата, с която се миело слънцето, и тялото ѝ мигом оживяло.

И Горороден заживял мирно и честито без страх, че ще го стигне прокобата на орисниците, до края на дните си.



ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.